

Idees

Tommy



Joan de Sagarra

Escriu aquestes ratlles quan falta una setmana per conèixer qui serà el vencedor de les eleccions italianes del 9 d'abril. Es mantindrà Berlusconi en el poder o serà derrotat per la coalició capitanejada per Romano Prodi? *La Repubblica*, el *Corriere della Sera*, *La Stampa*, la premsa italiana que acostumo a fullejar diàriament, posen l'accent en les qüestions econòmiques. Qui, on i com trobarà els milers de milions d'euros necessaris perquè en el 2007 l'economia italiana no s'ensorri definitivament? Aquesta sembla la pregunta clau d'aquesta campanya electoral, una vegada Berlusconi ha esgotat la seva capacitat histriònica i el sofert poble italià les ganes de riure-li els disbarats. Després del fracàs del model Berlusconi, aquell home ric, riquíssim, que el 1994 es va convertir en polític per fer-se encara més ric i poder escapar-se dels tribunals, l'electorat italià es pregunta si Prodi, el professor Prodi, serà capaç de treure'ls les castanyes del foc.

La contesa entre ambdós candidats, entre *il Cavaliere* i *il Professore* ha ocupat des de fa

unes setmanes els titulars de la premsa italiana, fins que, de cop i volta, aquests han estat substituïts per un fet brutal, que ha commogut tot Itàlia: l'assassinat d'una criatura de 18 mesos, el petit Tommaso Onofri, segrestat en Casalbaroncolo, una localitat propera a Parma, i al qual els seus segrestadors, un parell de paletes sicilians, van donar mort a cops de pala perquè "la criatura s'havia tornat histèrica i no parava de plorar".

El diumenge, 2 d'abril, en els camps de futbol de la península van aparèixer centenars de pancartes exigint "*nessuna pietà*" per als assassins del petit Tommy i, a l'endemà, la classe política deia la seva. Cap polític, fos del color que fos, es va mantenir callat. La mort del petit Tommy, l'horror d'a-

questa mort i, sobretot, l'ànim de venjança, el linxament, eren el tema, la pregunta del dia, i cap polític, i menys en plena campanya electoral, podia guardar silenci.

Va tornar a aparèixer el fantasma de la pena de mort. Hi va haver polítics que van exigir la pena de mort per a qui assassini pobres criatures, n'hi va haver que van exigir que se'ls condemnés a treballs forçats a perpetuïtat, i n'hi va haver que demanaren que els recloguessin en una cel·la, inco-



La mort del petit Tommaso Onofri (a la part superior) ha commocionat la societat italiana, fins el punt d'esborrar l'interès per les eleccions.

municats, i que després es llançés la clau a la claveguera. "Si no fos catòlic...", deia un. Un altre, el més bèstia, demanava que els torturessin. Els més discrets demanaven que se'ls apliqués la llei fins a les darreres conseqüències, sense cap perdó.

Un es pregunta si aquests senyors i senyores polítics eren sincers, si quan demanaven la pena de mort, les tortures, els treballs forçats a perpetuïtat, aquest llançament de la clau a la claveguera, no ho feien per acontentar la munió que demanava "*nessuna pietà*" amb els assassins en els camps de futbol d'Itàlia. Voldria pensar que eren sincers, que no parlaven tan sols com a polítics, per dir el que un poble indignat, àvid de venjança, més que de justícia, volia escoltar-los dir. No penso que l'assassinat del pobre Tommy influeixi en el vot dels italians, però, per uns instants, ha contribuït a "humanitzar" una mica el debat electoral, excessivament farcit de xifres i estadístiques. Quant als assassins del petit Tommy, que Déu els empari. Si el vuitanta per cent dels polítics que es manifestaven sobre la seva sort fossin els seus companys de presó o els seus guardians, jo no donaria un euro per les seves vides.

"Va tornar a aparèixer el fantasma de la pena de mort. Hi va haver polítics que van exigir la pena de mort per a qui assassini criatures"